

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. N^o 260.

Anden Session.

93de Møde.

Lørdagen den 8de Marts.

(Fortsat.)

Cultusministeren (fortsat): Der er i det Ringeste ingen Anledning til at antage, at det vil komme til Anvendelse for meget lang Tid uden mellem Christne og Jøder. Jeg troer, at **Ændringsforslaget** i og for sig meget rigtigere vilde have været formet saaledes: paa samme Maade kan **Ægteffab** stiftes mellem et Medlem af et anerkjendt christeligt Troessamfund og et Medlem af et ikke anerkjendt christeligt Troessamfund; saa var der nævnt det enkelte Tilfælde, der føiedes til det, der var fastsat i § 1, og saa var der ikke givet en almindelig Regel, som saaledes indskrænkedes til et specielt Tilfælde. Men dette med Hensyn til Formen skulde jeg ikke have omtalt, naar det ikke stod i Forbindelse med noget Andet, der hører til Realiteten, nemlig, saaledes som Sen staaer i Udkastet, omfatter den ogsaa det Tilfælde — og det kan forekomme — hvor der er Spørgsmaal om **Ægteffab** mellem et Medlem af et anerkjendt christeligt Troessamfund og et ikke anerkjendt christeligt Samfund, hvilket Sen, saaledes som den er foreslaaet ændret, ikke vil komme til at omfatte; thi da er der det blandede **Ægteffab** tilstede, og der kan være Krav til den borgerlige Form for **Ægteffab**, og den kan i dette Tilfælde ikke finde Sted. Jeg troer ogsaa, at den foreslaaede **Ændring** ikke staaer i Harmonie med, hvad der under den forrige Behandling blev udtalt om den Tvang, der skulde paalægges Præsterne ved Lovudkastet, saaledes som det er forelagt, skjøndt dette Spørgsmaal mere kommer for ved § 8; thi efter **Ændringsforslaget**, som det er stillet, vil, da den borgerlige Form af **Ægteffabets** Stiftelse er indskrænket til det enkelte Tilfælde af

et **Ægteffab** mellem en Christen og en Ikke-Christen; i ethvert enkelt Tilfælde Forpligtelsen til at stifte **Ægteffab** være tilstede for Staten og for Statens Embedsmand, Tvungen vil altsaa i langt højere Grad være tilstede.

Jeg vender mig nu til den Række af Betragtninger, som fremsattes af den ærede Landstingsmand fra Sorø (Kierkegaard), af hvilke jeg imidlertid allerede har søgt at imødegaae et Punkt, nemlig hvad der af ham er yttret om det Standpunkt, Loven idethele gik ud fra. Imedens nu den ærede Landstingsmand, der har stillet det andet **Ændringsforslag**, gaaer ud paa at indskrænke Anvendelsen af den borgerlige Form for **Ægteffabs** Stiftelse, gaaer det **Ændringsforslag**, der er stillet af den ærede Landstingsmand fra Sorø, ud paa, i høj Grad at udvide Anvendelsen eller i det Ringeste Muligheden af Anvendelsen af den borgerlige Form for **Ægteffabs** Indgaaelse, og han siger, at, ved at gjøre dette, har han ikke tænkt paa at foretage nogen Indgriben, enten i Folkekirken eller noget andet bestaaende anerkjendt Troessamfunds Rettigheder, han har kun villet opretholde en Frihed, som Kirken hidtil i Virkeligheden har havt, og han griber paa ingen Maade, paastaar han, anderledes ind i Folkekirken eller de øvrige anerkjendte Troessamfunds Anliggender, end allerede Lovudkastet i sig selv griber ind deri. Noget paafaldende var det mig herved, at den ærede Landstingsmand selv anerkjendte, at der maatte tillægges Folkestemningen en vis Betydning, en Folkestemming, om hvilken den ærede Landstingsmand fra Aarhus (Gunder) udførligere udtraalte sig, men udtalte sig saaledes, at jeg troer, at han ikke noksom bemærkede, at Lovudkastet respecterer Folkestemningen, forsaavidt Folkestemningen af ham selv antoges for at være tilstrækkelig klar, idet den